

7. ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Ἐλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας αναπαύσει.» Ματθαίο 11/ια' 28.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ματθ. 11/ια' 29, Ρωμ. 4/δ' 1-6, Ματθ. 13/ιγ' 3-8, 18-23, Ματθ. 7/ζ' 21-27, Ιακ. 2/β' 17, Ματθ. 7/ζ' 1-5.

Όταν σκεφτόμαστε τη Μεγάλη Διαμάχη συνήθως ο νους μας πάει σε κάτι πολύ μεγάλο και σκεφτόμαστε με υπερβολικούς όρους.

Ωστόσο, όσο μεγάλο και αν είναι το θέμα της Μεγάλης Διαμάχης και όσο τεράστια κι αν είναι τα θέματά της, εξελίσσεται καθημερινά εδώ στη γη, στη ζωή μας, στην σχέση μας με τον Θεό, στους πειρασμούς, παντού. Όπως η καθημερινότητα των ανθρώπων επηρεάζεται, ορισμένες φορές σε μεγάλο βαθμό, εξαιτίας των μεγάλων οικονομικών και πολιτικών γεγονότων, έτσι και ο καθένας από εμάς επηρεάζεται λόγω της Μεγάλης Διαμάχης μεταξύ του καλού και του κακού.

Αυτήν την εβδομάδα θα εξετάσουμε ορισμένες από τις διδασκαλίες του Ιησού και θα δούμε πρακτικά ζητήματα μιας και όλοι αγωνιζόμαστε να μάθουμε και να κάνουμε το θέλημα του Θεού σ' αυτήν την Διαμάχη.

Κυριακή 7 Φεβρουαρίου

ΠΟΛΛΑ ΕΙΔΗ ΑΝΑΠΑΥΣΗΣ

«Άρατε τον ζυγόν μου εφ’ υμάς, και μάθετε απ’ εμού, διότι πράος είμαι και ταπεινός την καρδίαν, και θέλετε ευρεί ανάπαυσιν εν ταις ψυχαίς υμών» (Ματθ. 11/α’ 29). Πώς μπορεί ο «ζυγός» Του να φέρει ανάπαυση στη ψυχή μας;

.....

.....

.....

Αυτή η πρόσκληση έχει και προσωπική διάσταση, πέρα από την ευρύτερη, αυτήν της αποστολής του Ιησού να ελευθερώσει τους ανθρώπους από τον εχθρό. Τα λόγια Του προσαρμόζονται με τα λόγια του Ιερεμία στα οποία δίνεται η υπόσχεση ανάπαυσης στη ψυχή των ανθρώπων, εφόσον επιστρέψουν στη θρησκεία των πατέρων τους και εγκαταλείψουν την ειδωλολατρία των γειτονικών εθνών (Ιερ. 6/ς’ 16). Στην Αγία Γραφή συναντάμε συχνά την έννοια της ανάπαυσης. Την πρωτοσυναντάμε με τον Ίδιο τον Θεό που αναπαύτηκε όταν τελείωσε το δημιουργικό Του έργο (Γέν. 2/β’ 2), και από τότε κάθε Σάββατο γιορτάζουμε αυτήν την ανάπαυση. Επίσης, εορταζόταν κατά τη διάρκεια του χρόνου στις ετήσιες γιορτές (για παράδειγμα Λευιτ. 16/ις’ 31), κάθε επτά χρόνια η γη αναπαυόταν (Έξ. 23/κγ’ 11) και κάθε 50 χρόνια, στο Ιωβηλαίο έτος, οι σκλάβοι ελευθερώνονταν και τα χρέη παραγράφονταν (Λευιτ. 25/κε’ 10). Εκτιμούταν ιδιαίτερα όταν ο Θεός βρισκόταν μεταξύ του λαό Του (Έξ. 33/λγ’ 14), εκεί όπου δεν υπήρχε «ούτε επίβουλος, ούτε απάντημα κακόν» (Α’ Βασ. 5/ε’ 4), ούτε εχθρός (Δευτ. 25/κε’ 19). Ο λαός απολάμβανε την εγκατάστασή του στη γη που τους έδωσε ο Θεός για ανάπαυση (Ναυή 1/α’ 13), αφότου επέστρεψαν από την αιχμαλωσία και την εξορία (Ιερ. 30/λ’ 10), και σε μία σταθερή οικογενειακή ζωή (Ρουθ 1/α’ 9, Παρ. 29/κθ’ 17). Ωστόσο, όταν ο λαός του Θεού βρισκόταν στην αιχμαλωσία δεν είχε ανάπαυση (Έξ. 5/ε’ 4,5, Θρήνοι 1/α’ 3). Άλλα είδη ανάπαυσης βλέπουμε επίσης και στα εδάφια Ησ. 57/νζ’ 20, Ιωβ 3/γ’ 11,13,16,17,18, Αποκ. 14/ιδ’ 11. Η ανάπαυση που ο Ιησούς προσφέρει περιλαμβάνει το δώρο του Σαββάτου, όπου μας παραχωρείται χρόνος με τον Δημιουργό. Η ανάπαυση στον Χριστό αποκαθιστά όσα έχασε ο άνθρωπος με την παρακοή.

ΣΚΕΨΗ: Με ποιους τρόπους, εκτός από το Σάββατο, μπορούμε να χαιρόμαστε την ανάπαυση που ο Θεός μάς προσφέρει; Πώς μπορούμε να βρούμε ανάπαυση στη ψυχή μας μέσω του Ιησού; Δείτε επίσης Ρωμ. 4/δ’ 1-6.

Δευτέρα 8 Φεβρουαρίου

ΣΠΕΡΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΘΕΡΙΖΟΝΤΑΣ

Η Μεγάλη Διαμάχη φαίνεται και στην παραβολή του σπορέα. Οι τέσσερις κατηγορίες εδαφών ή των ανθρώπων ως προς την αντίδραση στο μήνυμα του ευαγγελίου, δείχνουν ότι στον κόσμο δεν υπάρχουν μόνο «καλοί» και «κακοί» άνθρωποι. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί στο πώς προσεγγίζουμε εκείνους που δεν δείχνουν να ανταποκρίνονται στο ευαγγέλιο.

Διαβάστε Μαθθ. 13/ιγ' 3-8 και στη συνέχεια Μαθθ. 13/ιγ' 18-23. Πώς βλέπουμε την Μεγάλη Διαμάχη να φανερώνεται σ' αυτήν την ιστορία;

.....
.....
.....
.....

Η μάχη για τους ανθρώπους είναι υπαρκτή, και ο εχθρός χρησιμοποιεί ό,τι μέσα έχει για να απομακρύνει τους ανθρώπους από την σωτηρία. Για παράδειγμα, για τον σπόρο που έπεσε στον δρόμο η Ε. Χουάιτ γράφει: «Ο Σατανάς και οι άγγελοι του βρίσκονται εκεί όπου το ευαγγέλιο κηρύττεται. Ενώ οι άγγελοι του Θεού προσπαθούν να εντυπώσουν στις καρδιές το Λόγο του Θεού, ο εχθρός είναι σ' επιφυλακή για να καταστήσει το Λόγο ατελεσφόρητο. Με ζήλο όμοιο με την πονηριά του, προσπαθεί ν' ανατρέψει το έργο του Αγίου Πνεύματος. Ενώ ο Χριστός ελκύει την ψυχή με την αγάπη Του, ο Σατανάς προσπαθεί να στρέψει αλλού την προσοχή εκείνου που αναζητάει το Σωτήρα.» Λ.Ζ. σ. 22,23.

Κάποιος θα μπορούσε να αναρωτηθεί, *Δεν θα μπορούσε ο σπορέας να είναι πιο προσεκτικός και να μην σπαταλάει τον σπόρο ρίχνοντάς τον στο μονοπάτι; Γιατί δεν ήταν πιο επιμελής να αποφυγίσει τις πέτρες; Γιατί δεν ξερίζωσε τα αγκάθια;*

Καθώς σπέρνουμε το ευαγγέλιο, πρέπει να σπεύρουμε παντού. Δεν είμαστε σε θέση να κρίνουμε ποια είναι καλή γη και ποια όχι. Τα αγκάθια δείχνουν ότι δεν μπορούμε να αποτρέψουμε το κακό το οποίο θα αυξηθεί ακόμη και στα πιο απροσδόκητα μέρη. Ο Κύριος του θερισμού βεβαιώνει πως όποιος θέλει και κάνει το θέλημά Του, θα σωθεί. Εμείς ας κάνουμε το έργο μας, και ας εμπιστευτούμε σε Εκείνον τα υπόλοιπα.

ΣΚΕΨΗ: Πώς βλέπουμε αυτήν την παραβολή στη ζωή; Γιατί ορισμένες φορές βλέπουμε νεοβαφτισμένα μέλη να φεύγουν, κάποια άλλα να είναι αδιάφορα, ενώ άλλα να έχουν γερές βάσεις στην πίστη;

Τρίτη 9 Φεβρουαρίου

ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΑ

Το που βρισκόμαστε σ' αυτήν την υπερκόσμια μάχη που εξελίσσεται γύρω μας, είναι ένα ζήτημα προσωπικής επιλογής που βλέπουμε και στην παραβολή του κτίστη.

Διαβάστε Ματθ. 7/ζ' 21-27. Τι είναι τρομακτικό σ' αυτήν την παραβολή;

.....
.....
.....
.....
.....

Ο Ιησούς περιγράφει δύο σπίτια, το ένα ήταν κτισμένο σε αμμώδες έδαφος ενώ το άλλο σε πετρώδες έδαφος (Λουκά 6/ζ' 48). Η διαφορά δεν είναι εμφανής μέχρι τη στιγμή του ανέμου και της βροχής, όπου τα νερά κατέβηκαν από τον λόφο στην κοιλάδα και παρέσυραν το σπίτι που δεν είχε γερά θεμέλια.

Ο Ιησούς είπε αυτήν την παραβολή επειδή γνώριζε τον κίνδυνο της αυταπάτης. Εξελίσσεται μία σοβαρή μάχη, και χωρίς βοήθεια δεν πρόκειται να επιβιώσουμε. Ο Ιησούς νίκησε το κακό και γι' αυτό αποκαλείται Πέτρα.

Μπορούμε να βγούμε νικητές στην προσωπική μας μάχη με το κακό μόνο εάν χτίσουμε τη ζωή μας σ' Αυτόν, και αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσω της υπακοής μας σ' Αυτόν. «Πας λοιπόν όστις ακούει τους λόγους μου τούτους, και κάμνει αυτούς, θέλω ομοιώσει αυτόν με άνδρα φρόνιμον, όστις ωκοδόμησε την οικίαν αυτού επί την πέτραν» (Ματθ. 7/ζ' 24). Τόσο απλό. Όσο σημαντική κι αν είναι η πίστη, όπως βλέπουμε και σ' αυτήν την παραβολή, χωρίς τα έργα είναι νεκρή (δείτε Ιακ. 2/β' 17,20,26).

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε Ματθ. 7/ζ' 22,23. Οι άνθρωποι αυτοί για να έβγαλαν δαιμόνια και να προφήτευαν στο όνομα του Ιησού, εκδήλωσαν κάποιο είδος πίστης. Παρόλα αυτά ποια, ήταν η κατάληξή τους; Αναρωτηθείτε, σε τι θεμέλια έχετε κτίσει την πίστη σας και πώς μπορείτε να γνωρίζετε την απάντηση;

.....
.....
.....

Τετάρτη 10 Φεβρουαρίου

ΜΗΝ ΚΡΙΝΕΤΕ

Ο Ιησούς έκανε την Επί του Όρους Ομιλία στις αρχές της διακονίας Του. Ήταν ριζοσπαστική ομιλία. Αρχικά, είπε πως οι απλοί άνθρωποι ήταν ευλογημένοι και είχαν αξία στα μάτια του Θεού (Μαθ. 5/ε' 3-12). Τους παρομοίασε με το αλάτι (Μαθ. 5/ε' 13) και το φως (Μαθ. 5/ε' 14-16), δύο βασικά είδη. Μίλησε για την σπουδαιότητα του νόμου του Θεού (Μαθ. 5/ε' 17-19) και προειδοποίησε για τον κίνδυνο της προσπάθειας να εντυπωσιάσουν τους άλλους με την καλή τους συμπεριφορά (Μαθ. 5/ε' 20). Στη συνέχεια, ο Ιησούς τόνισε ότι η ηθικότητα καθορίζεται από την σκέψη του ανθρώπου, και όχι μόνο από τις πράξεις τους (Μαθ. 5/ε' 21-28), που ασφαλώς και θα έπρεπε να προσέχουν (Μαθ. 5/ε' 29,30). Η ομιλία αυτή βλέπουμε ότι καλύπτει όλο το θέμα της ανθρώπινης ύπαρξης και των σχέσεων (δείτε Μαθ. 5/ε' – 7/ζ' 27).

Διαβάστε Μαθ. 7/ζ' 1-5. Με ποιον τρόπο φανερώνεται η Μεγάλη Διαμάχη σ' αυτά τα εδάφια; Πώς εκδηλώνεται η αλληλοεπίδραση του καλού και του κακού;

.....
.....

«Μη κρίνετε διά να μη κριθήτε.» Μη θεωρείτε τον εαυτό σας καλύτερο από τους άλλους ανθρώπους και τον καθιστάτε κριτή τους. Εφόσον δεν μπορείτε να διακρίνετε τα ελατήρια, δεν είστε σε θέση να κρίνετε τον άλλον. Κρίνοντας τον άλλον προφέρετε τη δική σας καταδίκη. Επειδή μ' αυτό δείχνετε ότι είστε κοινωνός του Σατανά ο οποίος είναι ο κατήγορος των αδελφών. Ο Κύριος λέγει: 'Εαυτούς εξετάζετε αν ήσθε εν τη πίστει, εαυτούς δοκιμάζετε.' Αυτό είναι το δικό μας έργο.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 285.

Όταν ο Ιησούς είπε στους ακροατές Του να μην κρίνουν, τόνισε δύο σημεία. Πρώτον, ο λόγος που κρίνουμε τους άλλους είναι επειδή κάνουμε τα ίδια πράγματα για τα οποία τους καταδικάζουμε (Μαθ. 7/ζ' 1,2). Στρέφουμε την προσοχή από εμάς προς το πρόσωπο που κατακρίνουμε.

Το άλλο σημείο που θέτει ο Ιησούς έχει να κάνει με το ότι το πρόβλημα του αδελφού μας είναι πολύ μικρότερο συγκριτικά με το δικό μας πρόβλημα – το οποίο μπορεί και να αγνοούμε. Μπορούμε πολύ εύκολα να δούμε το μικρό ξυλάκι στο μάτι τους, ενώ δεν μπορούμε να διακρίνουμε την δοκό στο δικό μας μάτι.

ΣΚΕΨΗ: Ποια είναι η διαφορά του να κρίνω κάποιον με το να κρίνω το δικαίο ή την αδικία στις πράξεις του, και γιατί αυτή είναι σημαντική διαφορά;

Πέμπτη 11 Φεβρουαρίου

«ΕΙΜΑΙ ΜΕΘ’ ΥΜΩΝ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ»

Ο Ματθαίος τελειώνει το ευαγγέλιο του με ορισμένα από τα πιο καθησυχαστικά λόγια που είπε ο Ιησούς: «Εγώ είμαι μεθ’ υμών πάσας τας ημέρας, έως της συντελείας του αιώνος» (Ματθ. 28/κη’ 20). Ποια η έμπρακτη σημασία αυτών των λόγων στη ζωή μας, στις αποτυχίες και στις απογοητεύσεις μας, ακόμη και όταν αισθανόμαστε ότι ο Θεός μας έχει εγκαταλείψει;

.....

Είναι ενδιαφέρον το ότι ο Ματθαίος ξεκινά το ευαγγέλιο του και με παρόμοια λόγια. Αφού ανέφερε τη γενεαλογία και την επίσκεψη του αγγέλου, πρώτα στην Μαρία και έπειτα στον Ιωσήφ, ο Ματθαίος εξηγεί πως το μωρό που θα γεννιόταν θα ήταν ο Εμμανουήλ – «μεθ’ ημών ο Θεός» (Ματθ. 1/α’ 23). Ο Θεός έδωσε την υπόσχεση, «θα είμαι μαζί σας», σε αρκετές περιπτώσεις στην Αγία Γραφή. Υποσχέθηκε να είναι με τον Ισαάκ (Γέν. 26/κς’ 24), με τον Ιακώβ (Γέν. 28/κη’ 15), με τον Ιερεμία (Ιερ. 1/α’ 8,19) και με τον λαό Ισραήλ (Ησ. 41/μα’ 10, 43/μγ’ 5). Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η υπόσχεση δόθηκε σε καιρό θλίψεων και δυσκολιών, όπου τα λόγια του Θεού είχαν ιδιαίτερη σημασία.

Σε ένα άλλο εδάφιο χρησιμοποιούνται παρόμοια λόγια: «Δεν θέλω σε αφήσει, ουδέ σε εγκαταλείψει» (Εβρ. 13/ιγ’ 5). Λίγα εδάφια πιο κάτω διαβάζουμε: «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο αυτός χθες και σήμερα, και εις τους αιώνας» (Εβρ. 13/ιγ’ 8). Και αυτή η υπόσχεση επαναλαμβάνεται αρκετές φορές. Για την ακρίβεια, δίνεται όταν ο Μωυσής παραδίδει την ηγεσία στον Ιησού του Ναυή (Δευτ. 31/λα’ 6,8), και ο Θεός την επαναλαμβάνει σε εκείνον μετά τον θάνατο του Μωυσή: «Δεν θέλω σε αφήσει, ουδέ σε εγκαταλείψει» (Ναυή 1/α’ 5). Όταν ο Δαβίδ δίνει τη βασιλεία στον Σολομώντα, του λέει ότι ο Θεός δεν θα τον αφήσει, ούτε θα τον εγκαταλείψει (Α’ Χρον. 28/κη’ 20).

Ο Ιησούς, ο Οποίος είναι αμετάβλητος και είναι πάντοτε μαζί μας, διαβεβαίωσε τους προπάτορές μας στην πίστη. Μπορεί να αντιμετωπίσαν δυσκολίες, θλίψεις, και ιδιαίτερα μεγάλες προκλήσεις, ωστόσο, ήταν βέβαιοι για την παρουσία του Θεού στη ζωή τους.

ΣΚΕΨΗ: Για την εκκλησία του Χριστού στις έσχατες ημέρες, αυτή η διαβεβαίωση είναι πολύ σημαντική. Ο Ιησούς υπόσχεται ότι θα είναι μαζί μας μέχρι το τέλος, στα πλαίσια της μαθητείας, της βάπτισης, και της διδασκαλίας. Εκεί λοιπόν πρέπει να εστιάσουμε, στη χαρά της σωτηρίας ανθρώπων.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Ο συγγραφέας Leon Wieseltier έγραψε, όπως ο ίδιος λέει, για «την πιο λυπηρή ιστορία στον κόσμο.» Μίλησε για έναν Άγγλο ο οποίος γεννήθηκε τυφλός. Ωστόσο, στα 52 του χρόνια μπόρεσε να κάνει μία επέμβαση που του χάρισε το φως του. Για πρώτη φορά στη ζωή του μπορούσε να δει. Θα πρέπει να ήταν συναρπαστικό για εκείνον που μπόρεσε να δει τον κόσμο. Ωστόσο, όπως αναφέρει ο συγγραφέας, «ο κόσμος τού φάνηκε μονότονος και εξοργίστηκε με το πόσο ξεθωριασμένα και ατελή ήταν τα πράγματα... Πρόσεχε όλο και περισσότερο τις ατέλειες και εξέταζε το παραμικρό σημάδι στα ξύλα ή στους πίνακες, και ενοχλούταν ιδιαίτερα. Και όλα αυτά επειδή περίμενε ότι θα δει έναν τέλειο κόσμο. Του άρεσαν τα ανοιχτά χρώματα, και θλιβόταν όποτε το φως της ημέρας έπεφτε. Η κατάθλιψή του χειροτέρευε συνεχώς και μέσα σε τρία χρόνια πέθανε.

Εν μέρει θα μπορούσαμε να τον καταλάβουμε. Ο κόσμος μας έχει φθαρεί. Η Μεγάλη Διαμάχη εξελίσσεται περίπου 6.000 χρόνια και έχει φέρει πολλές καταστροφές. Παρά τις προσπάθειές μας για έναν καλύτερο κόσμο, δεν μοιάζει να αλλάζει κάτι. Αντιθέτως, τα πράγματα δείχνουν να πηγαίνουν προς το χειρότερο. Γι' αυτό και χρειαζόμαστε την υπόσχεση της Σωτηρίας που έρχεται σε εμάς μέσω της νίκης του Χριστού στην Μεγάλη Διαμάχη, μία νίκη που εξασφαλίστηκε στο σταυρό και μας ελευθερώνει όλους.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Τι μπορούμε να διδαχτούμε από την παραπάνω ιστορία;
2. Όπως είδαμε την Τρίτη, εκείνοι που θα πουν, «Κύριε, Κύριε δεν προφητεύσαμεν εν τω ονόματι σου...», ήταν πιστοί. Προσέξτε, όμως πού δίνουν έμφαση στην απάντησή τους. Πόσο είχαν αυταπατηθεί;
3. Εάν έχετε κάποιο φίλο ή συγγενή που κάνει κάποιο λάθος, πώς μπορείτε να αντιμετωπίσετε το πρόβλημα χωρίς να γίνετε επικριτικοί;